Död råtta, fas 3

Novell

Simon F. Kant
I översättning av
Simon K. Jensen

Död råtta, fas 3

Jag dog inte, men all musik inom mig är borta, jag har ingen puls. Jag kan inte längre läsa, jag vill inte, och jag vill inte skriva. Dessa sidor blir det sista ni hör från mitt håll. Jag fångade en råtta och ni fångade mig. Äntligen är jakten över. Ert system vann, era illusioner blev verklighet. Jag tänker inte leva i er värld, så nu hålls jag inlåst. Ni vill inte veta av mig, ni vill glömma mig, men inte döda mig. Er civilisation är motsatsen till mänsklig. Ni är djur. Råttor. Döda råttor.

Ingen lyssnar på mig. Men för min egen skull tänker jag berätta hur allt slutade, inte för att era professorer, era journalister och era barn ska ha något makabert att prata om, vilket de säkerligen kommer att göra i alla fall.

Jag befinner mig på en sluten psykiatrisk avdelning, och jag tror inte jag kommer levande härifrån. Jag vill inte levande härifrån. Det sägs att den gode Marquis de Sade skrev sina sista textrader i blod och avföring, men så långt gången är jag inte. Han var författare och *ville* verkligen skriva. Jag är inte författare, och jag vill inte skriva. Ni har givit mig mjuka färgkritor. Det är besvärligt att skriva med dem, men i gengäld är lukten i min cell klinisk, overklig, precis såsom jag alltid har föreställt mig att er verklighet är. Jag tänker inte börja skita och kleta ner överallt, det nöjet ska ni inte få. Jag håller mig propert ren (utom när jag bältas och tvångsdrogas bortom allt förstånd). Jag ler, och jag säger snällt till de vackra sjuksystrarna att jag skulle ge bort halva mitt liv för att få ligga med dem. Eller bara lukta på deras underliv. Jag har varit här länge, jag är desperat som aldrig förr.

När ni hittade mig var jag nästan död. Jag minns ingenting av själva flytten, men tydligen hade jag varit i källaren i totalt 34 dagar. Mitt sista minne är från dag 31, eller kanske 32. Sedan vaknade jag upp på ett sjukhus, men jag var för svag för att göra någonting åt det. Efter att läkarna hade räddat mitt liv försökte de prata med mig. Sedan beslöt de att köra mig hit. Det är nu tio månader sedan.

***

Jag hade fångat råttan. Den låg varm i min hand, ihjälklämd. Den var mat, det visste jag mycket väl. Allt hade planerats, men på samma sätt som en fånge som lyckas rymma från ett fängelse efter många månaders noggrann planering så hade jag glömt att tänka ut det sista steget. Vad skulle jag göra med maten? Hur äter man en rå råtta? Jag bet i den, hårt, för att få av skinnet, men dess hår satte sig fast mellan tänderna och min extrema törst fick tungan att dra ihop sig. Till slut höll jag råttmunnen öppen och satte den mot min egen mun. Sedan klämde jag allt jag kunde samtidigt som jag sög. Jag tror jag har sett någon göra så i en film för några år sedan. Men det är inte lätt.

Efter ungefär en minut började det strömma in en liten tunn stråle i min mun. Det smakade så vidrigt att jag fick sluta. Efter ytterligare en halv minut vände det sig i magen på mig, och jag kröp på alla fyra bort mot hyllan och stannade några decimeter från vår golvtoalett, fortfarande med råttan i handen. Kräkreflexerna fortsatte i flera minuter, men ingenting kom upp. Min mage var tom.

Jag lyckades lyfta mig och rörde mig i riktning mot det hörn där Jazz låg. Sov hon, eller hade det lilla hjärtat slutligen givit upp? Jag stannade en meter framför henne, sträckte fram min arm och lade råttan mellan oss.

– Kan du visa mig hur man gör? Jazz, kan du äta råttan, Jazz, kan du det?

Jag ville höra henne spinna en sista gång och undrade om råttans blod skulle räcka för att släcka både hennes törst och hennes hunger. Kan blod släcka törst? Min gissning är att det gör den värre, som havsvatten, för mycket salt.

När hon hörde min röst öppnades ögonen, och fortare än vad jag trodde var fysiskt möjligt för en katt reste hon sig och sprang den halva meter fram till råttan och hade klorna i den. Hon fräste och bet samtidigt som hon släpade den tillbaka till hörnet. Allt tog ungefär tre sekunder. Det var tydligt att hon ville ha den för sig själv.

Efter några minuter var den borta, hår och allt. Jag insåg att jag borde ha varit en katt.

***

Jag sov. Jag minns att jag sov. Och jag minns en dröm. Jag har fångat en stor råtta. Den river mig i ansiktet med sina horn. Den skriker och spottar på mig. Men jag har fångat den och den här gången tänker jag äta den.

Med några kraftiga slag får jag råttan att ligga still. Hornen skavar mot mina händer medan jag håller fast den. I drömmen har råttan horn, och jag undrar en kort stund varför det är så. Är det djävulen, jag äter?

Råttan ligger på golvet och jag stampar på den, krossar den fullständigt. Jag hör skallen mosas och fortsätter en bra stund till. Det blir råttgröt. Sedan minns jag inget mer av drömmen. Jag minns att jag är vaken och min mage gör ont, mina tarmar vrider sig.

Jag tror att jag sov igen. Jag vet inte. En ny dröm kanske. Hålet är borta. Det är natt. Sedan vaknar jag av ljus. Detta måste vara en dröm. Hålet är gigantiskt. Energi flödar från det och Jazz har lärt sig att prata.

– Ah, fan. Fan, fan, helvete. Det här är det värsta jag har sett.

– Jag måste upp för att spy.

– Vänta ... VÄNTA, säger jag. Vi måste få ut honom. Han *lever* ju.

– Ja. Ja, för fan, låt oss få upp honom. Har du handskar?

– Skit i det, vi måste vara snabba nu. Han är ju nära döden, ser du väl?

– Ja, jag fattar det ... men det där ... vad är det?

– Vet inte. Polisen får kolla på det.

– Det där ser ut som tassarna från en katt. Har han ätit en katt?

Detta är novell nummer **18** i serien *Tidsresor* som består av 20 korta prosastycken, skrivna i perioden 2018–2020. Eftersom flera av berättelserna utspelar sig i samma universum (eller nästan samma) kan texterna med fördel läsas i ordning.

Nästa novell i serien: https://www.simonjensen.com/pdf/Efterfest.pdf

Seriens ***första*** novell: https://www.simonjensen.com/pdf/Ett_dygn_i_Zez.pdf

Översikt: https://www.simonjensen.com/texts/?genre=short_story

Bakom pseudonymen Simon F. Kant gömmer sig en amerikansk poet som tyvärr gick bort 2022. Han brevväxlade med Simon K. Jensen i en del år, och innan sin död överlät han rättigheterna till sin novell *Död Råtta* till honom. Novellen har översatts, delats upp i tre delar och givits ut på svenska, swahili och samoanska.